

Laurent Gounelle

Intuitio

Traducere din limba franceză de Carmen Otilia Spînu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Ilustrație copertă: ©Nikki Smith/Arcangel Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GOUNELLE, LAURENT

Intuitio / Laurent Gounelle ; trad. din lb. franceză de Carmen Otilia Spînu. -

București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1337-8

I. Spînu, Carmen Otilia (trad.)

821.133.1

Titlu original: *Intuitio*
Autor: Laurent Gounelle

Copyright © Calmann-Lévy, 2021

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-40-1337-8

Prolog

Nu vă voi spune numele meu: este de nerostit și îl veți fi uitat în cinci minute. Prefer să vă dau numele meu de autor, pseudonimul pe care îl folosesc pentru a semna romanele polițiste pe care le scriu și din care îmi câștig traiul: Timothy Fisher. Sună bine, *Fisher*, este ușor de ținut minte și în plus descrie bine profesia mea de romancier care constă în cele din urmă în pescuirea ideilor creative.

Nu mă voi opri nici asupra fizicului meu. Este atât de banal încât o descriere detaliată a staturii mele medii, a siluetei banale, a părului șaten sau a ochilor căprui n-ar folosi la nimic: nu m-ați recunoaște pe stradă dacă m-ați întâlni.

Inteligența mea e în parametri normali. De altfel, am avut rezultate medii în studiile mele medii pe care le-am urmat într-un oraș american mediu. Iar astăzi, romanele pe care le scriu cunosc un succes mediu, cu toate că sunt convins de calitatea lor. Dar fără îndoială, ca să reușești, este nevoie să ai șansa de a fi o persoană aparte: să fii foarte frumos sau, dacă nu, să ai un fizic care iese în evidență, o *gură* care face să fii remarcat și lumea să te

țină minte; să ai o elocvență care să trezească dorința de a fi ascultat, un umor care să atragă inimile în căutare de bună dispoziție.

Nu sunt total lipsit de aceste calități, adevărat, dar le dețin la nivel mediu. Comun.

Ceea ce nu este însă comun este experiența pe care tocmai am trăit-o, o experiență care îi face pe toți cei care, exact ca mine, cred că au o existență banală, chiar insignifiantă, să descopere că, de fapt, lumea ascunde lucruri pe care cu greu le bănuiești, lucruri care pot să se nască din cotidianul nostru așa cum altădată apăsarea în mod miraculos o imagine pe hârtia pe care fotograficul o scufunda în camera obscură, lucruri care te fac să vezi viața așa cum este ea cu adevărat: extraordinară.

Chicago, Illinois

Un vânt de noapte sufla printre zgârie-nori și, cu toate că era pe cât de insesizabil, pe atât de invizibil, i se puteau simți prezența și suflul rece pe care-l aducea cu câteva zile înainte de sosirea primăverii. Clienții așezați la mesele de pe terasa *Kitchen American Bistro* erau puțini, preferau să bea un pahar înăuntru, așteptând cina. Doar câțiva fumători împătimiți înfruntau frigul, ocupând ca în fiecare seară terasa mare de pe malul canalului, în inima orașului, în fața pădurii de turnuri luminate.

În ajun, fuseseră înghesuiți cu miile cam peste tot pe cheiuri, admirând veseli apa râului pe care autoritățile o coloraseră, ca în fiecare an, în verde fluorescent pentru sărbătoarea Sfântului Patrick, în onoarea irlandezilor din oraș.

Bărbatul care stătea singur la masă nu fuma. Nu se atingea nici de băutura pe care ospătarul i-o adusese în urmă cu o jumătate de oră. Cu părul de lungime medie strâns într-o coadă de cal, o șapcă de culoare închisă trasă pe ochi, privirea ascunsă de ochelari bej cu lentile

fumurii, un laptop deschis în față, se concentra asupra scenei care se derula pe malul celălalt. Polițiștii blocaseră toate străzile, se auzeau ordine de evacuare urlate în megafoane, uneori întrerupte de sirene ascuțite. Proiectoare puternice măturau pereții din sticlă și oțel ai turnurilor ca să-i atenționeze pe eventualii neavizați care nu fuseseră alertați de tot acel vacarm. Pe străzile pustii oamenii alergau, salariați surmenați pe care doar apelurile urgente ale poliției îi smulseseră de la posturile lor, mult după închiderea birourilor. Unii gesticulau, alții doar grăbeau pasul.

— Priviți! Fum! a strigat unul dintre clienții de pe terasă.

— Dumnezeu! a murmurat o femeie în aporie.

Bărbatul a apăsat pe câteva taste, a așteptat o clipă, apoi a închis capacul computerului, pe care l-a strecurat în sacoșă, neluându-și ochii de la el.

Un fum negru și dens se ridica acum dintr-un turn situat pe malul celălalt, mai departe în stânga. Flăcările erau încă invizibile din exterior. Jeturi lungi de apă se îndreptau spre imobil în funcție de punctele de atac alese de către pompieri.

Din toate părțile se auzeau strigăte.

Câțiva clienți au ieșit din restaurant pe terasă, scoțând exclamații de uimire, în timp ce alții le strigau să se întoarcă la adăpost.

Bărbatul a stat nemișcat.

Brusc, s-a auzit un soi de mormăit, mai întâi abia perceptibil, apoi un pic mai pronunțat, un sunet surd ce părea să iasă din măruntaiele pământului. Turnul a părut că vibrează ușor. Vibrația s-a accentuat și s-a propagat spre etaje ca o undă rău prevestitoare.

Noaptea a fost străbătută de țipete îndepărtate, urmate de altele tot mai apropiate. Deodată, sute de

persoane au început să alerge urlând, îndepărtându-se de zona turnului. Clienții de pe terasă au înțepenit, muți, apoi unii au început să țipe.

Turnul s-a prăbușit, ca și cum ar fi făcut implozie, aproape în tăcere, de parcă ar fi fost aspirat de baza sa, dispărând din peisaj.

Un nor mare de praf, întunecat și gros, a țâșnit atunci din pământ ca o enormă ciupercă atomică, ridicându-se către cer și răspândindu-se prin cartier în toate direcțiile.

Toți clienții de pe terasă s-au ridicat ca un singur om, cu fețele împietrite de groază.

Norul s-a îndreptat spre ei în mare viteză, ca o umbră malefică abătută asupra orașului, cufundându-l în cele mai întunecate tenebre...

Și atunci toată lumea a luat-o la fugă. Oamenii înspăimântați s-au salvat fugind cât îi țineau picioarele, urlând.

Un șobolan mare a ieșit de nicăieri și a început să alerge ca un pui decapitat.

Bărbatul a privit liniștit scena și doar când norul, cu miezul său opac, greu și sufocant, cu un miros acid care îi înțepa nasul, gâtul și ochii, a ajuns la el, a scos din buzunar portmoneul, a găsit cu greu în întuneric patru dolari și cincisprezece cenți pe care i-a lăsat pe masă pentru plata băuturii. Apoi s-a pierdut în vobotele întunecate ale orașului rănit.

Burns Street, Queens, New York

Târam cu zgomot valiza cu rotile pe suprafața granulată a trotuarului din fața casei mele când Lynn, vecina de peste drum, o roșcată micuță cu o expresie jucăușă în ochii verzi, m-a strigat ieșind din casă în picioarele goale.

— Salut, Timothy, te întorci din călătorie într-o luni dimineată?

— Un weekend scurt în Hawaii.

— În Hawaii doar pentru un weekend? Nu-ți refuzi nimic!

— Am avut o ofertă de ultim moment, mai ieftină decât un sejur la capătul străzii.

— Credeam că ești ecologist, a spus ea râzând.

Am dat din umeri, ca și când aș fi vrut să mă apăr.

— Aveam nevoie de o vacanță.

În canalul colector am zărit un șoricel care a fugit spre gura de scurgere.

Aerul blând al primăverii care se apropia mirosea a ploaie. Aproape ca parfumul zilelor cu furtună de la munte.

Mergând în vârful picioarelor, Lynn a intrat din nou în grădină, urându-mi o zi bună.

Făcea în așa fel încât să-mi apară în cale de parcă mi-ar fi pândit plecările și venirile și găsea mereu un motiv ca să mă acosteze. Lucra de acasă ca traducătoare. Era o fostă jurnalistă de investigații care fusese constrânsă să-și schimbe meseria, din cauza crizei prin care trecuse presa. Era inteligentă și mai degrabă drăguță, și, în alte împrejurări, aș fi putut să mă las sedus, dar nu eram pregătit sentimental pentru asta. Tocmai trecusem printr-o despărțire dureroasă și Kristen, fosta mea iubită, era încă prea prezentă în gândurile mele. N-aș fi crezut niciodată că o relație care a durat atât de puțin ar putea să mă afecteze atât de mult. Am fost trei luni împreună, trei luni în care nu m-am simțit iubit, deși eu am fost mai îndrăgostit ca niciodată. În iubire, reciprocitatea se înțelege întotdeauna de la sine.

Am deschis porțița micii grădini care despărțea strada de casa mea, o clădire veche din cărămidă roșie cu un acoperiș din tablă în același ton și ferestre vopsite în alb. O jumătate de casă, de fapt, căci fusese împărțită în două locuințe de un fost proprietar care avusese grijă să planteze un gard destul de înalt în mijlocul grădinii pentru a marca separarea fără a strica fațada. O cumpărasem cu un an în urmă grație unei mici moșteniri de la tata, dispărut brutal într-un accident de mașină. Nu-mi revenisem niciodată cu adevărat după moartea lui, survenită atât de brusc, încât nu fusesem deloc pregătit. A dispărut

din viața mea pur și simplu peste noapte, când încă era în putere, în plină formă și debordând de viață.

Alesem Queens pentru poziția pe care o avea, la jumătatea drumului între oraș și zona rurală, la doar câteva stații de Manhattan.

Traversând grădina în acea dimineață, am privit cu atenție crăpătura mică de pe fațadă, apărută cu câteva săptămâni în urmă. Când o casă se fisurează nu este niciodată semn bun.

Am urcat cele trei trepte de la intrare și am pătruns înăuntru. Oglinda mare din fața ușii mi-a reflectat imaginea obosită. Așa se întâmplă cu weekendurile: pleci ca să te odihnești și te întorci și mai obosit.

Al Capone m-a întâmpinat frecându-și obrazul de piciorul meu, privilegiu rareori acordat de către un motan cât se poate de capabil să te trateze de sus ca să te facă să te simți vinovat că a stat singur două zile. Cu toate că îi lăsasem patru castroane pline cu crochete — destul cât să sature toate pisicile din cartier timp de o săptămână — și trei boluri pline ochi cu apă, pentru cazul în care varsă două.

Punându-mi valiza într-un colț, m-am trântit pe vechia canapea Chesterfield din piele brună, atât de uzată, încât suprafața îi era ușor crăpată.

Motanul m-a urmat și a început să-și înfigă cu sârg ghearele într-unul dintre fotoliile club din fața mea. Pe peretele din cărămidă roșie din fund, portretele în alb-negru semnate de Ron McGinnis păreau să judece sever lipsa mea de reacție.

— Al Capone!

Am protestat de formă, căci amândoi știam că nu mă va lua în seamă.

Ataca mereu același fotoliu, câteodată privindu-mă drept în ochi, ca și când m-ar fi sfidat. Celălalt fotoliu era intact. De ce acela și nu celălalt, nici canapeaua? Doar Al Capone știa.

Îmi lăsasem laptopul puțin cam prea la vedere pe micul birou din fața ferestrei. De obicei îl puneam la loc sigur când plecam în weekend fără el. Conștiența viitorului meu roman, nu puteam să-mi asum riscul de a cădea în mâinile cui nu trebuie. Și doar câteva zăbrele amărâte înșiruite la ferestrele de la parter împiedicau un hoț să intre.

Soneria telefonului mobil l-a făcut pe Al Capone să tresară. Număr necunoscut.

— Salut, Timothy, sunt Bill.

— Hm... Care Bill?

Un oftat la celălalt capăt al firului.

— Bill Crimson, agentul literar care s-a străduit să-ți construiești zi după zi cariera de scriitor.

— Bine, nu te ofensa, cunosc cel puțin patru sau cinci Bill...

— Ești singurul care nu-mi recunoaște vocea răgușită de fumător înrăit!

— Vrei scuze?

— O să-ți fie și mai rușine când o să auzi ce o să-ți spun.

N-am răspuns nimic, dar un licăr de speranță s-a aprins timid în gândurile mele.

— Ți-am obținut intrarea la Oprah, a spus mândru.

— Oprah... Winfrey?

— Păi, cunoști alta?

Oprah... Eram invitatul lui Oprah.... Cea mai urmărită emisiune... Cincisprezece sau douăzeci de milioane de telespectatori... Un val de entuziasm mi-a străbătut corpul.

— Dar... cum este posibil? M-a invitat pe mine?

— Dacă-ți spun...

— E incredibil! Nu pot să cred...

— Ai și de ce.

— Ce noroc...

— Nu este noroc, închipuiește-ți, este muncă. De luni de zile îmi folosesc influența pe lângă ea și asistenta ei. La fel și atașatul de presă.

— Da, da, bineînțeles, cred...

— Mă bucur.

— Și... când este? Trebuie să verific în agendă dacă sunt liber în ziua aceea.

— Ești liber, Timothy, crede-mă.

— Spune-mi și mă uit imediat.

— N-are rost. Și dacă te-ai însura în ziua aia, ai fi liber. Emisiunea aceasta este evenimentul care te va propulsa în cariera ta de scriitor.

Avea dreptate, evident. Anii de muncă grea pentru a mă face, în sfârșit, cunoscut se terminaseră. Vântul era pe cale să se schimbe, în favoarea mea. Credeam că visez de bucurie.

— Spune-mi totuși data, trebuie măcar s-o notez.

— Duminică, la 13:30. În direct. Și ai noroc: de data asta, filmarea are loc în New York.

— Duminică... Duminica *asta*?

— Da, duminica asta.

Brusc, am fost cuprins de agitație.

— Dar nu sunt pregătit...

— E în regulă, doar vorbești despre cartea ta. Mi se pare că tu ai scris-o. Ar trebui să fii în stare să vorbești despre ea, nu?

— Da, da. Dar o să-mi pună și întrebări despre viața mea.

— Tu o cunoști cel mai bine, nu? N-ai vreun text de învățat.

Am fost de acord.

Cum să-i spun că mă îngrozea gândul să iau cuvântul în fața a cincisprezece milioane de persoane? Că riscam să rămân paralizat în fața camerelor, să mă pierd, să mă bâlbâi, să nu-mi găsesc cuvintele.

Dacă aș da-o în bară, mi-aș sabota cariera în direct. Nicio televiziune sau alt mijloc de informare în masă nu m-ar mai invita vreodată.

— Mă întreb: de ce ar invita Oprah un scriitor puțin cunoscut ca mine?

— Ți-am spus, s-a lucrat la asta. Atașatul nostru de presă a făcut o treabă excelentă.

— Totuși e ciudat.

— Am convins-o pe Oprah că nu are nevoie să invite un star, pentru că starul este ea.

Brusc am avut o îndoială.

— Dar de ce m-a invitat în ultimul minut? Emisiunile ei nu sunt planificate cu luni înainte?

Bill a oftat zgomotos.

— Ești imposibil, Tim! În loc să iei lucrurile așa cum sunt și să te bucuri, te chinui cu întrebări prostești.

— Nu-mi mai spune Tim, știi că nu suport, e un nume de moș!

— Tocmai, ți se potrivește.

— Drăguț.

— Ți-au greșit data în certificatul de naștere. Nu ai 34 de ani, ai cel puțin 70.